

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

3. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσύμμου, χαρτονομισμάτων, χρυσῶν κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, μετὰ εἰκόνας, (συνέχ.), μυθιστ. E. DUBREUIL, μετάφρ. Σ. Τ. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμῆ, (συνέχ.), μετάφρ. Δμλ. — ΝΥΞ ΕΥΘΥΜΟΣ, ἐκ τῶν τοῦ Guy de Maupassant, (συνέχεια καὶ τέλος). — Η ΑΡΚΤΟΣ, ἐκ τῶν τοῦ Ρώσου κόμητος Sollohouh, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προληρωτῆ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ERNEST DUBREUIL

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ προσηλωθήσαν ἐπὶ τῆς νέας· καίτοι δὲ πολλάκις εἶχε παραστῇ εἰς τὰς ὑστάτας στιγμὰς καὶ ἄλλων πολλῶν ψυχωραγούντων, οὐχ ἦττον οὐδέποτε ἴσως εἶχε τοσοῦτον ἐκπληγῇ ὅσον ἐπὶ τῷ σκληρῷ καὶ σπαραξικαρδίῳ ἐκείνῳ θεάματι.

— ὦ! ἐπιθύρῃσεν, ἡ δυστυχὴς νέα!

Εἰς τὴν θέαν τοῦ μοναχοῦ ἡ Ζολάνδη ἐκινήθη ὅπως τείνη τὴν χεῖρά της εἰς τὸν μοναχόν, ἀλλ' ἐπανεπέσεν ἐπὶ τῆς κλίνης ἀδύνατος καὶ ψυχρά.

Τὸ αὐστηρὸν πρόσωπον τοῦ Μαλκράφτ ἐφωτίσθη αἴφνης ὑπὸ θεοῦ ἐλέου.

Δι' ἐνὸς ἐπιτακτικοῦ νεύματος ἔδειξε τὴν νέαν εἰς τοὺς περὶ αὐτόν.

— Ἀφήσατέ με μόνον, κύριοι! εἶπε μετὰ τόνου αὐστηροῦ καὶ μεγαλοπρεποῦς. Ἡ ψυχὴ αὐτῆ ἀνέκει ἤδη εἰς ἐμέ!...

Ὁ Ζιάκ, ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τῇ αὐστηρᾷ συμπεριφορᾷ τοῦ μοναχοῦ, ἐκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνεχώρησεν, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ.

Μεῖνας μόνος, ὁ Μαλκράφτ ἐπλησίασε πρὸς τὴν κλίνην, ἐκάθησεν ἐπὶ τινος ἑδρας πλησίον αὐτῆς καὶ ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς Ζολάνδης.

— Ἐπεθύμησας νὰ μ' ἴδῃς, κόρη μου; εἶπε προσπαθὼν ν' ἀπαλύνῃ τὴν συνήθως τραχεῖαν φωνὴν του.

— Ναί... πάτερ μου...

— Περίμενε, τέκνον μου... Πρὶν ἢ ἀρχίσῃς νὰ ὁμιλῇς, πῆε ὀλίγον ἐξ αὐτοῦ τοῦ ποτοῦ.

Καί, ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου του ἀργυροῦν τι φιαλίδιον, ἔχυσε σταγόνας τινὰς ἐκ τοῦ ἐν αὐτῷ περιεχομένου ρευστοῦ ἐν τινι ποτηρίῳ ἡμιπεπληρωμένῳ ὕδατι.

— Πῆε χωρὶς φόβον... τοῦτο θά σοι δώσῃ δυνάμεις, ὅπως δυνήθῃς νὰ ἐξομολογηθῇς.

Καί, πλησιάζας τὸ ποτήριον εἰς τὰ χεῖλη τῆς νέας, ἔχυσε βραδέως τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ εἰς τὸ στόμα της.

— Ἀχ! εἶπεν ἡ Ζολάνδη, αἰσθανθεῖσα

μεγίστην ἀναψυχὴν, ἐνῶ τὰ μῆλα τῶν παρειῶν της ἀνελάμβανον τὴν χροιάν των.

— Αἰσθάνεσαι καλλίτερα, κόρη μου; ἠρώτησεν αὐτὴν συμπαθῶς ὁ Μαλκράφτ.

— Ναί... ναί... πολὺ καλλίτερα. Ἀλλὰ, ἐξηκολούθησεν ἑντρομος, μὴ μ' ἐγκαταλείψετε, πάτερ μου! μὴ μ' ἐγκαταλείψετε!

— Ὅχι βεβχίως, κόρη μου... Θὰ μείνω ἐδῶ ὅσον θέλεις, ἐρ' ὅσον ἔχεις ἀνάγκην τῶν παρηγορητικῶν μου λόγων! Αὐτὸς ὁ Ζιάκ, ὅσῳ ἄτιμος καὶ ἂν ἦνε, δὲν θὰ τολμήτῃ νὰ μὲ ἀποδιώξῃ. Σοὶ το ὀρκίζομαι!

Ἡ Ζολάνδη, ἀκούσασα τὸν μοναχόν ὁμιλοῦντα κατὰ τοῦ Ζιάκ, προσήλωσε τὸ βλέμμα ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸν παρετήρει ἑκθαμβός.

— Ἦδη, τέκνον μου, ἐπανελάβεν ὁ Μαλκράφτ, εἰμαι ἕτοιμος νὰ σε ἀκούσω.

Μόλις δὲ ἡ νέα ἤρξατο διηγούμενη τὸν βίον της, τὸν θλιβερόν καὶ πλήρη περιπετειῶν βίον της, αἴφνης διεκόπη ὑπὸ τοῦ Μαλκράφτ.

— Πρῶτον, εἶπε, κόρη μου, πρέπει νὰ μάθω τ' ὄνομά σου.

— Ζολάνδη, πάτερ μου ἀπήντησεν ἡ δέως ἡ νέα.

Μόλις ἤκουσε τὸ ὄνομα τοῦτο ὁ Μαλκράφτ ἠγέρθη ὡχρὸς καὶ τρέμων.

— Τί ἔχετε, πάτερ μου; εἶπεν ἐκπληκτός ἡ νέα.

— Ζολάνδη, εἶπε... ἐπανελάβε μετὰ φωνῆς τρεμούτης.

— Ναί... πάτερ μου.

— Καί... πῶθεν ἐρχεσαι;

— Ἐκ Πηρισιῶν.

— Ἐκ Παρισιῶν;

— Ναί.

— ὦ! Θεέ μου! εἶπεν ὁ μοναχός.

— Ἀλλὰ...

— Δὲν κατὰ μίαν οἰκίαν περιτετοχισμένην πανταχόθεν;

— Ναί... ὁδὸς Βιέβρης.

— Ὁδὸς Βιέβρης... αὕτῃ εἶνε!...

Καί, γονυπετήσας, ὕψωσε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν.

— ὦ! Ὑψίστε Θεέ! εἶπεν ὁ μοναχός, ἐνῶ δάκρυα ἄφθονα ἐκάλυπτον τὰς παρειάς του, εἶνε μεγάλη καὶ ἄπειρος ἡ ἀγαθότης

σου, ὅπως μέγας καὶ ἄπειρος εἶνε ὁ οἰκτός σου!... Εὐλογημένον εἴη τὸ ὄνομά σου Θεέ μου.

Ἡ Ζολάνδη παρετήρει ἐκπληκτός τὸν μοναχόν.

— Ἀχ! δυστυχὴς νέα, εἶπεν ὁ Μαλκράφτ, λαβὼν τὴν χεῖρα αὐτῆς συμπαθῶς... Πῶς θὰ ἐπανεῖλθῃ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη τοῦ ἀτυχοῦς Ὀλιβιέρου!

Τὸ ὄνομα τοῦτο ἀκούσασα προφερόμενον, ἡ Ζολάνδη ἠγέρθη ἐπὶ τῆς κλίνης της.

Δάμψις τις ἐφώτισε τὸ πρόσωπόν της.

— Ὁ Ὀλιβιέρος!... ὁ ἄθλιος αὐτός Ὀλιβιέρος!... ὁ ὁποῖος μ' ἐπώλησεν!... ὁ ὁποῖος μ' ἐπρόδωκε!... Μὴ ὁμιλεῖτε πλέον περὶ αὐτοῦ, ἂν θέλετε ν' ἀποθάνω ἐν εἰρήνῃ!...

Καὶ ἐπανεπέσε καταβεβλημένη ἐπὶ τῆς κλίνης της.

Ὁ Μαλκράφτ προῦχώρησε πρὸς αὐτήν.

— Μὴ βλασφημῇς, ἀτυχὲς τέκνον! εἶπε διὰ φωνῆς ἡδίας ἅμα καὶ εὐσταθοῦς. Μὴ κατηγορῇς ἄνευ λόγου! μὴ καταρᾶσαι ἄνευ ἀποδείξεων! Ὁ Ὀλιβιέρος εἶνε ὁ εὐγενέστερος καὶ ὁ τιμιώτερος τῶν ἀνθρώπων. Δὲν ἔπαυσέ ποτε τοῦ νὰ σ' ἀγαπᾷ... πάντοτε ὑπῆρξεν ἄξιός τοῦ ἔρωτός σου!...

— Αὐτός!... εἶπεν ἡ Ζολάνδη, καὶ πῶς;... Ἀχ! ὅταν σὰς διηγηθῶ τὰ πάντα, πάτερ μου, τότε θὰ κρίνετε...

Βαθὺς στεναγμός διεκόφεν αὐτήν.

— Τὰ πάντα γνωρίζω, κόρη μου.

— Σεῖς; εἶπεν ἡ Ζολάνδη.

— Ἀκουσον, ὁ ἀνθρωπος, ὁ ὁποῖος σοὶ ἔδωκε τὴν καρδίαν του, δὲν εἶνε ἄξιός τοσούτου μίσους.

— Ἀχ! συγγνώμην, πάτερ μου, ἂν ἀμφιβάλλω ἔτι εἰς τοὺς λόγους σὰς, εἰς τοὺς ὁποίους, ἄλλως τε, ἔπρεπε νὰ ἔχω πεποιθῇσιν. Ἀλλὰ συνεθίσασα εἰς τὸν δόλον καὶ τὴν ἀπάτην, εἰς τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ἀτιμίαν, ἀπορούσα ἐρωτῶ ἑμαυτὴν μὴ καὶ σεῖς εἴσθε ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι τοσοῦτον ἀσπλαγχνῶς μὲ κατετυράννησαν!

Βαθεῖα τις λύπη ἀπεικονίσθη εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Μαλκράφτ.

— Ναί!... ἐννοῶ, εἶπεν, ἡ δυστυχία σὲ καθιστᾷ δύσπιστον... ἀλλὰ θεώρησόν με κατὰ πρόσωπον!... καὶ εἰπὲ ἂν ὁμοιάζω πρὸς ἀπατεῶνα.

Ἡ Ζολάνδη παρετήρησεν ἐπὶ μακρὸν τὸν μοναχὸν, οὐτινος τοὺς τραχεῖς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου καθίστα πρᾶνους καὶ ἡρέμους ἡ ἐντελής γαλήνη τῆς συνειδήσεως, καὶ πάραυτα ἠσθάνθη τὴν καρδίαν τῆς πλήρης ἐμπιστοσύνης καὶ ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε φωνὴν λέγουσαν αὐτῇ ὅτι ὁ Μαλκράφτ δὲν ἐψεύδετο.

— Λέγετε, πατερ μου, λέγετε, εἶπεν ἡ δέσποια . . . σὺ πιστεύω . . . ἄλλως τε, ἂν ψευσθῇτε εἰς μίαν θνήσκουσιν, μίαν ἡμέραν ὁ Θεὸς θὰ σὰς το ἀποδώσῃ.

— Δὲν θ' ἀποθάνῃς, Ζολάνδη, διότι ἡ ἀλήθεια, τὴν ὁποίαν θ' ἀκούσῃς ἀπὸ τῆς χεῖλης μου, θὰ σοι μεταδώσῃ νέαν ζωὴν.

Καὶ τότε ὁ μοναχὸς διηγήθη αὐτῇ ὅλα τὰ παρελθόντα συμβάντα τὸν ἀπελπισμὸν τοῦ Ὀλιβιέρου, τὰς πρὸς ἀνέυρεσιν αὐτῆς ματαιὰς προσπάθειάς του, τὴν ἀπόπειραν τῆς κατ' αὐτοῦ δολοφονίας καὶ τέλος πανθ' ὅσα οἱ ἀναγκῶνται ἡμῶν γνωρίζουσιν ἤδη.

Καὶ καθ' ὅσον διὰ τῶν λόγων τοῦ Μαλκράφτ ἀπεδεικνύετο ἡ ἀθωότης τοῦ Ὀλιβιέρου καὶ ὁ πρὸς αὐτὴν ἀπειρος καὶ εὐλικρινὴς ἔρωσ του, ἐπὶ τοσοῦτον ἀνέκφραστός τις χαρὰ ἐξωγραφίζετο ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Ζολάνδης, ἡ δὲ ὄψις τῆς ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἡλλοιοῦτο παραδόξως.

Ὅτε ὁ Μαλκράφτ ἐτελείωσε, δάκρυα θαλερὰ κατέκλυσαν τοὺς ἄλλοτε ζωηροὺς ὀφθαλμούς της.

— Ἀχ! πάτερ μου . . . πάτερ μου! εἶπεν ἡ Ζολάνδη ἐπὶ τέλους, πράγματι οἱ λόγοι σὰς μοὶ μετέδωκαν νέαν ζωὴν! . . . Ἀχ! ἀγαπητέ μου Ὀλιβιέρ! . . . ἄρά γε θὰ με συγχωρήσῃς ποτέ; . . .

— Πλὴν, προσφιλὴς μου κόρη, ἐπανελάθεν ὁ μοναχὸς, πῶς, ἀφ' ὅπου ἀπαξ διέφυγες τῶν χειρῶν τοῦ Ζιάκ, εὐρίσκεισαι ἤδη ἐν τῷ μεγάρῳ του;

Τότε καὶ ἡ Ζολάνδη διηγήθη τῷ μοναχῷ πῶς περιέπεσεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Νασιμ καὶ πῶς οὗτος, ἐξ ἀπροσδοκήτου ὧς συμπτώσεως, ὠδήγησεν αὐτὴν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Ζιάκ.

Ὁ Μαλκράφτ ἠκροῖτο αὐτῆς μετὰ προσοχῆς.

— Εἰς ὅλα ταῦτα βλέπει τις προφανῶς τὸν δάκτυλον τοῦ Θεοῦ, εἶπεν ὅτε ἡ Ζολάνδη ἐτελείωσεν. Ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ ἰδωμεν τὸν Ὀλιβιέρ.

— Εἶνε λοιπὸν ἐδῶ;

— Σοὶ το εἶπον . . . εἶνε εἰς Λανζάι . . . μετὰ τοῦ Ζεβάν.

— Πῶς θὰ κάμωμεν λοιπὸν;

— Ἡ ὑπόθεσις εἶνε δύσκολος, ἀλλ' ὅχι καὶ ἀδύνατος. Ἐν πρώτοις εἶνε ἀναγκαῖον νὰ νομίζῃ ὁ Ζιάκ ὅτι εἶσαι πάντοτε ἀσθενής, ν' ἀποδιώξωμεν δὲ ἀπὸ νοῦν του πᾶσαν ἰδέαν ἀναρρώσεως . . . Τοῦτο δὲ θὰ μας χρησιμεύσῃ καὶ ὡς πρόσκαιρος ὅπως ἐπανεέλθω μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο θὰ ἰδῶ τὸν Ὀλιβιέρ καὶ τὸν Ζεβάν καὶ θὰ συννενοηθῶ μετ' αὐτῶν. Μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς μου, καθ' ἣν θὰ σοι διακοινώσω τὴν ἀπόφασίν μας, δέου

εἰς τὸν Ὑψιστον καὶ ἔλπιζε! ἔλπιζε πάντοτε! . . .

— Καὶ ὁ πατήρ μου, ὁ δυστυχὴς πατήρ μου τί ἀπέγεινεν;

— Πρῶτον εἶνε ἀνάγκη νὰ προσπαθῶμεν νὰ σε ἀποσπᾶσωμεν ἀπὸ τοὺς ὄνυχας αὐτοῦ τοῦ δαίμονος τοῦ Ζιάκ καὶ ἔπειτα νὰ σκεφθῶμεν περὶ τοῦ πατρός σου. Τώρα θὰ ἐπανεέλθω εἰς τὴν μονὴν καὶ κατόπι θὰ μεταβῶ εἰς Λανζάι ὅπως ἀνακοινώσω εἰς τὸν Ὀλιβιέρ τὴν χαρμώσυνον εἰδήσιν τῆς ἀνευρέσεώς σου καὶ συσχεφθῶμεν περὶ τῆς ἀπελευθερώσεώς σου.

— Ἀχ! πάτερ μου! . . . εἶπεν ἡ Ζολάνδη.

— Πρὸ πάντων ὅμως πρέπει νὰ ἔχῃς φρόνησιν . . .

— Θὰ προσπαθῶ . . . ἂν καὶ ἡ εὐτυχία μου ᾔνε πολλὴ μεγάλη.

— Καὶ νὰ προσπαθῇς νὰ κάταστήσῃς αὐτὴν ἐτι μεγαλειτέραν, κρύπτουσα ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν ἐχθρῶν σου τὴν ἐλπίδα, ἡ ὁποία ἐχαραποίησε τὴν καρδίαν σου.

— Ναί, σὰς ἐννοῶ, πάτερ μου.

— Σκέρθητι ὅτι εἰς αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἡ ἐλευθερία σου καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ὀλιβιέρου.

— Τοῦ Ὀλιβιέρου! . . .

— Ναί . . . δὲν σκέπτεσαι ὅτι, ἐν περιπτώσει ἀποτυχίας, ἀδύνατός ὢν ὡς ἐκ τῶν πληγῶν του καὶ τῆς λύπης του, δὲν θὰ δυνήθῃ ἐπὶ πολὺ ν' ἀνθῇ;

— ὦ! . . . θέλω νὰ ζήσῃ, πάτερ μου . . . νὰ ζήσῃ διὰ νὰ με ἀγαπᾷ . . . ὅπως ἐγὼ τον ἀγαπῶ.

— Τότε, κόρη μου, προσπάθησον νὰ προσποιηθῇς . . . δέου εἰς τὸν Ὑψιστον νὰ σοι δώσῃ αὐτὴν τὴν δύναμιν καὶ περιμένε τὰ πάντα ἐκ τοῦ ἔρωτος τοῦ Ὀλιβιέρου καὶ τῆς φιλίας μας. Θάρρος, Ζολάνδη, θάρρος! . . . αὐριον ἢ μεθαύριον θὰ ἐπανεέλθω. Ἀ! . . . ἐλθσμένησα . . . Φύλαξε αὐτὸ τὸ ρευστόν . . . εἶνε πολὺτιμον φάρμακον, τὸ ὅποτον θὰ σοι ἀποδώσῃ τὰς δυνάμεις σου.

Καὶ ἐναπέθηκε τὸ φιαλίδιον ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς Ζολάνδης.

— Τώρα, τέκνον μου, ἀναχωρῶ! . . .

Καί, θλίψας συμπαθῶς τὴν χεῖρα τῆς νέας, ἐξῆλθεν, ἀφήσας αὐτὴν βαυκαλιζομένην ὑπὸ χρυσοπτέρων καὶ γλυκυτάτων ἐλπίδων.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ὁ Μωζιρόν, κατὰ τὸ σῶμα, ἐξήτασε τὰς σινδόνας τῆς κλίνης καὶ τὰ παραπετάσματα τοῦ παραθύρου· εἶδε μὲν τὴν τεθραυσμένην ὕαλον, ἀλλ' ἐσκέφθη ὅτι εἶχε θραύσει αὐτὴν ὁ δούξ ἐν τῇ ὀργῇ του.

— Αἱ, Μωζιρόν, ἀνέκραξεν ὁ Σχομβέργ, κατεπαγῶτης ἤδη, ὥστε δὲν λέγεις λέξιν; Ἐὰν τοῦτο συνέβη, στέναζον τοῦλάχιστον,

ὅπως ἤξεύρωμεν τί νὰ πράζωμεν καὶ νὰ σ' ἐκδικήσωμεν.

— Ὁχι, εἶπεν ὁ Μωζιρόν. Ἀπ' ἐναντίας, ἡ ἀρκτος μου εἶναι ἡσυχος καὶ ἐντελῶς ἐξημερωμένη.

Ὁ δούξ ὑπεμεδίδασεν ἐν τῷ σκότει. Ὁ δὲ Μωζιρόν, χωρὶς καὶ νὰ χαιρετίσῃ τὸν πρίγκηπα, ὑπερῆτο ἡ ἐλάχιστη εὐπρέπεια, τὴν ὁποίαν ὤφειλε πρὸς τοιοῦτον ἀρχοντα, ἀπῆλθε καὶ ἐκλείδωσε τὴν θύραν.

Ὁ πρίγκηψ, ἀφ' οὗ ἐπκυσε ὁ τριγμὸς τοῦ κλειθροῦ, ὑπεντοθόρισε:

— Κύριοι, προσφύλαχθε, διότι ἡ ἀρκτος εἶναι πονηρότατον ζῷον.

ΜΘ'

Διάδολε!

Ὁ δούξ, μείνας μόνος καὶ γινώσκων ὅτι εἶχε τοῦλάχιστον μίαν ὥραν ἡσυχίας, ἐξῆγαγε καὶ ἐξετύλιξε τὴν μεταξίνην κλίμακα, ἐξήτασε πάντα δεσμὸν αὐτῆς καὶ ἐδοκίμασε τὴν στερεότητα τῶν βαθμίδων ἐπιμελῶς καὶ λεπτομερῶς.

— Εἶναι καλὴ, εἶπεν, ἐπομένως δὲν μοι ἔδωκαν αὐτὴν, ὅπως κρημνισθῶ καὶ συντριβῶ. Τὸ μήκος της εἶναι ἀρκετόν, διότι ἀριθμεῖ τριάκοντα καὶ ὀκτὼ βαθμίδας, ἀφισταμένας ἀλλήλων ἀνὰ δέκα καὶ πέντε δακτύλους.

Ἐμεινε πρὸς στιγμὴν σκεπτικὸς.

— Ἀ! φρονῶ, εἶπεν, ὅτι μοὶ ἀποστέλλουσιν αὐτὴν οἱ κατηραμένοι εὐνοοῦμενοι, οἱ ὅποιοι θὰ με ἀφήσωσι ν' ἀναρτήσω αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἐξώστου, ἐνῶ δὲ θὰ κατέρχομαι, θέλουσι κόψει τὰ ἄνω ἄκρα αὐτῆς· ἰδοὺ ἡ παγίς.

Σκεφθεὶς ὅμως ἐκ νέου:

— Αἱ! ὅχι, εἶπε, δὲν εἶναι δυνατόν, διότι δὲν εἶναι τόσον μαροῖ, ὥστε νὰ πιστεύσωσιν, ὅτι θέλω κινδυνεύσει νὰ κατέλθω, χωρὶς νὰ φράξω προηγουμένως τὴν θύραν, ὅτε θὰ ἔχω τὸν καιρὸν ν' ἀποδράσω μέχρις οὗ καταρρίψωσιν αὐτὴν. Τοῦτο ἐγὼ θὰ ἐπραττον, ἐὰν ἀπεφάσιζον νὰ δραπετεύσω. Πῶς ὅμως ὑπέθεσαν, ὅτι θὰ πιστεύσω εἰς τὴν ἀθωότητα ταύτης τῆς κλίμακος, τῆς εὐρισκομένης ἐντὸς ἐρμαρίου τῆς βασιλείσης τῆς Ναβάρρας; Διότι, ἐπὶ τέλους, τίς ἕτερος, πλὴν τῆς ἀδελφῆς μου, ἡδύνατο νὰ γνωρίζῃ τὴν ὑπαρξίν τῆς κλίμακος; Ἀς ἰδωμεν, ἐξηκολούθησε, τίς εἶναι ὁ ἐπιστέλλων μοι φίλος; Τίς εἶναι ὁ φίλος τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιού, ὁ γινώσκων τόσον καλῶς τὰ ἔρμαρια τῶν δωματίων μου ἢ τῶν δωματίων τῆς ἀδελφῆς μου;

Ὁ δούξ μόλις εἶχε συμπληρώσει τὸν συλλογισμόν του, τὸν ὅποιον ἐθεώρει ἀκριβέστατον, ὅτε, ἐπαναλαβὼν τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς, ὅπως προσπάθησεν ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν γραφὴν, συνέλαβεν αἰφνης μίαν ἰδέαν.

— Ὁ Βουσύ! ἀνέκραξε.

Τῷ ὄντι, ὁ Βουσύ, τὸν ὅποιον τόσαι δέσποιναι ἐλάτρευον, τὸν ὅποιον ἡ βασιλισσὴ τῆς Ναβάρρας ἐθεώρει ἥρωα, καὶ ἥτις, ὡς ὁμολογεῖ εἰς τὰ Ἀπομνημονεύματά της, ἐξέπεμπε κραυγὰς φρίκης, ὡς οἱ ὁ Βουσύ